

פילד טריפ | מרב זקס-פורטל

חבל. מחוספס ושעיר הוא מזנק מהספסל האחורי ונכרך לי סביב הצוואר. גרג וליאון וסיימון יושבים שם. אני במושב לפנייהם עם כריס. כריס העכברית, צמות דקות, שבעה אחים בבית. רק כריס חברה שלי. כשמיסטר ורנדקס המורה שלנו, גבוה יווני ואפור, הודיע שיש בשבוע הבא פילד טריפ התחננתי בפני אמא שתרשה לי להישאר בבית. אבל אמא – לא, את יוצאת, כמו כולם. ואני יוצאת, כמו כולם.

באוטובוס ריח של בננות רקובות, ספריי לשיער וסנדוויצ'ים עם חמאת בוטנים וריבה, שילוב דוחה במתיקותו ושירים וצחוקים ובליל של אנגלית שעוד לא לגמרי ברורה לאוזניים שלי. חלק מהאותיות נפרדות ויוצרות מילים עצמאיות וחלקן האחר נבלע בזמזום התמידי שבחלל האוטובוס. מיסטר ורנדקס מספר שאנחנו נוסעים לנמל בוסטון, שם התחפשו הפרידום פייטרים שלנו לאינדיאנים וזרקו את כל הטי של הבריטיש לים. אני מוותרת על מלאכת הפיענוח ומסתכלת דרך החלון, עצים מתקשטים בשלכת צבועה חום-כתמתם. איזה יופי, כזה אין לנו בארץ – אמא. נשים ממהרות דוחפות עגלות ובהן פעוטות מכורבלים במעילים. פועל ניקיון שחור מטאטא את הרחוב.

ופתאום החבל. כריס שותקת ואני מנסה לנשום, הספסל האחורי צוחק. מאוד. לא ברור לי על מה ולמה החבל. אני רק מנסה לנשום, לנשום ולהוריד את החבל מהצוואר. כריס עוזרת לי ואני מצליחה וכמה שניות אחר כך אנחנו זורקות את החבל אחורנית, אל הספסל של הבנים שצוחקים עד שכואבת להם הבטן. מיסטר ורנדקס יושב קדימה ולא משגיח בנעשה מאחורי הגב שלו. אני שותקת. רק לא לבכות. לא לבכות במיוחד לא לעיניו של סיימון. סיימון, שאותו אני פוגשת לפעמים בסינג'ג ומחייכת אליו בהתלהבות ואומרת היי ביישני ומקווה שיענה לי, אפילו בהנהון ראש קטן. אבל סיימון לא עונה לי, אף פעם. הצוואר שלי אדום, שורף. שורף לי מבפנים ושורף לי מבחוץ. ואני שותקת.

"איך היה הטיול?", שואלת אמא כשהיא מגישה לי את השניצל-אורז המסורתיים שחוגגים את שובי לחיק אוכלי הבשר.

"בסדר", אני מרכינה ראש לצלחת ולועסת. בולעת בקושי ומופתעת איך אמא לא רואה את הסימן האדום שהשאיר על הצוואר שלי החבל.

"לאן נסעתם?" שואלת אמא ומניפה כף עמוסה לכיוון הפה של יואלי שנפער בציפיה.

"לנמל בוסטון", אני עונה. "איפה שזרקו את התה מהאוניות לים. לא הבנתי בדיוק למה. המדריכה דיברה נורא מהר." אמא מרוכזת כולה עכשיו בהחדרת הכף לפיו של יואלי, טכניקה שאותה שכללה בעבודה של שנים כמטפלת בקיבוץ.

"זה יגיע, זה יגיע, רק תהיי סבלנית", אומרת אמא. "ותאכלי את השניצל, טיגנתי לך במיוחד הבוקר." אני מהנהנת וממשיכה ללעוס, על השולחן מולי יושבת צלחת עם עוף ומחכה לאבא. גם אני מחכה לאבא, אבל הוא עדיין לא כאן, הוא עסוק בלשכנע יהודים לעלות לארץ וזה לוקח לו כל יום מהבוקר ועד הערב.

"ליד מי ישבת באוטובוס?" ממשיכה אמא להפגיז בשאלות.

"ליד כריס עם הצמות", אני עונה. "זאת שבאה אלינו פעם הביתה, ההורים שלה מאירלנד ויש לה חמישה אחים."

"אה, יופי, אז את רואה שכבר יש לך חברים בכיתה, אמרתי לך שעם הזמן הכול יסתדר."

"אבל אמא את יודעת, בנסיעה..." אני מנסה לספר את החבל.

"כן, מה? יואלי, אל תזרוק את הגזר לרצפה", אומרת לו אמא בסובלנות והוא מנופף בכף שחילץ מידה ברגע של חוסר תשומת לב מצדה ודופק על כיסא התינוקות שלו בקולי קולות.

"מה אמרת, חמודה?" עוטה אמא הבעה של הקשבה, אבל אני יודעת שהיא רוצה כבר שזה יגמר והיא תוכל לנקות את השולחן, להשכיב את יואלי וללכת גם היא לנוח את שנת השתים עד ארבע שלה.

"... בנסיעה, אז ישבתי עם כריס בספסל לפני האחרון ומאחורינו ישבו הבנים ואז, יואלי מטיח את צלחת הפלסטיק עם ציורי פו הדוב על הרצפה בקול נפץ ואמא – נו, באמת יואלי, ומורידה אותו מהכיסא, רוחצת לו פנים וידיים בכיור, מושיבה אותו בסלון מול סרטים מצויירים, חוזרת למטבח, מפנה לי את הגב ומתחילה לנקות. ואז נזכרת פתאום ושואלת, "מה אמרת? קרה משהו?" ואני, שסוף סוף גמרתי ללעוס, שותה את המיץ-פטל, נוגעת בפס האדום הצורב בצוואר ואומרת לה, "שום דבר, אמא, ויוצאת מהמטבח."